

1

Layla

‘Sorry, vergeten te bellen. Lunch wordt niks meer vandaag.’ Zuchtend gebaarde ik naar de papierzee op mijn bureau. ‘Ik moet van Pittman een presentatie houden voor een nieuwe cliënt.’

‘Ouwe Pittman of Joe?’

‘Ouwe Pittman. Nou ja, gevraagd is niet het juiste woord. Hij kwam gewoon binnenwalsen net toen ik in een call zat. Ik kon mijn cliënt nog maar net op tijd in de wacht zetten. Toen blafte hij zoiets als *om drie uur in de directieruimte* en verdween weer. Ik moest zijn secretaresse bellen voor de rest van het verhaal.’

‘Zo te horen kom je eindelijk weer een beetje in de gratie bij de naamgevers. Ik wist wel dat je goed bezig was.’ Oliver kuste me op mijn kruin en liep naar de deur. ‘Ik haal wel een paar taco’s met tonijn voor je.’

‘Je bent een schat.’

Ik was al bijna vijf jaar bevriend met Oliver Blake en sinds ongeveer een maand hadden we iets. Hij was junior partner op de auteursrechtenafdeling van het advocatenkantoor waar hij werkte. En het was waar: hij *was* een schat.

Toen ik afgelopen weekend ziek was, kwam hij langs met kippensoep. Als ik down was, wees hij me op al het moois in mijn leven. Hij was al mijn grootste supporter lang voordat we iets kregen en hij was ook degene die me aanmoedigde om de storm hier bij Latham & Pittman uit te zitten, toen ik een paar jaar geleden bijna werd ontslagen en levenslang geschorst. Slim, knap, goede baan... echt een droomman. Elk

meisje zou hem graag aan haar ouders voorstellen. En totaal het tegenovergestelde van de klootzakken waar ik me meestal toe aangetrokken voel.

Vorige week zei hij dat zijn huurcontract over een paar maanden afliep. Hij liet doorschemeren dat hij het leuk zou vinden als ik hem zou helpen zoeken naar een groter huis en dat hij hoopte dat ik dan wat vaker bij hem zou zijn. Slim, knap, goede baan – en niet bang om zich te binden.

Ik nam me voor om de volgende keer zijn kasten goed te controleren op lijken en ging toen verder met de voorbereiding van mijn presentatie.

Ik had de senior partners deze pitch al een paar keer zien geven, maar dit was de eerste keer dat ik het zelf zou doen. Ik baalde dat ik maar een paar uur had om de *slides* te bestuderen en aantekeningen te maken. Daar kwam nog bij dat ik bijna niets wist over de investeringsmaatschappij waarvoor ik de pitch zou gaan houden, behalve dat het een start-up was met een enorme zak geld. Waarschijnlijk een snelle, arrogante trader die bij zijn vorige bedrijf was vertrokken en voor een miljard dollar aan investeerders had meegenomen. Precies het soort cliënt waar de senior partners hard op gingen.

Begrijp me niet verkeerd: beleggingsmaatschappijen van de oude stempel waren prima cliënten. Ze huurden ons met ijzeren regelmaat in voor bijvoorbeeld een contractherziening, een prospectus of een geschil met de toezichthouder. Maar de yuppen van die jonge, arrogante investeringstoko's hadden héél vaak juridische bijstand nodig, en geld speelde dan geen rol. Aanklachten wegens intimidatie van werknemers, discriminatie, contractbreuk, overtredingen van de effectenwetgeving, noem maar op. Zelfs onze fiscale afdeling moest er regelmatig aan te pas komen als die snelle jongens weer eens dachten dat ze slimmer waren dan de belastingdienst.

Een paar uur later was het zover. Ik nam de lift naar de bovenste verdieping en liep door de enorme glazen deuren

naar de directievertrekken. Bij ons op kantoor hadden ze sowieso geen last van zuinigheid. Mijn eigen kamer was ruim met schitterend meubilair. Op de directieverdieping rook het al helemaal naar geld. Oud geld: mahoniehouten receptiebalie, kristallen kroonluchter, Perzische tapijten en échte, smaakvol uitgelichte kunst.

Natuurlijk moest ik denken aan hoe ik hier bijna twee jaar geleden voor het laatst was geweest. Destijds was ik naar boven geroepen om uitleg te geven over mijn daden, die hadden geleid tot een aanklacht tegen mij door de tuchtcommissie van de Orde van Advocaten van de staat New York. Het betekende altijd *iets* als je op de bovenste verdieping werd ontboden en dat kon goed nieuws zijn of slecht. Hoe dan ook was ik razend benieuwd waarom ze mij nu hadden gevraagd om die presentatie te houden.

Sarah Dursh, een van de senior partners, kwam me in de gang naar de vergaderzaal tegemoet. 'Ben je er klaar voor?'

'Zo klaar als maar kan, als je nagaat dat ik niets van de cliënt weet.'

Sarah fronste haar wenkbrauwen. 'Hoe bedoel je, je weet niets van de cliënt?'

'Ik ken de hoofdlijnen. Maar het prospectus was er nog niet, dus weet ik niet veel over de mensen achter het bedrijf. Ik had me graag beter voorbereid.'

'Maar je hebt eerder met de CEO gewerkt!' Ze schudde haar hoofd. 'Daarom wou hij juist dat jij de presentatie zou doen.'

'Hij heeft speciaal om mij gevraagd? Dat wist ik niet. Wie is het dan?'

Door de glazen deur van de directieruimte stond Archibald Pittman te praten en lachen met een man die met zijn rug naar ons toe stond, zodat ik zijn gezicht niet direct kon zien.

Het kwartje viel zelfs nog niet toen Sarah zei: 'Die man daar. Meneer Westbrook. Hij is degene die speciaal om jou gevraagd heeft voor deze pitch.'

Aangezien ik mijn handen vol had met mappen, mijn laptop en een reusachtige koffiebeker, deed Sarah de deur open en

liet me voorgaan. Ik had precies twee passen gezet toen de man met wie Pittman stond te praten zich omdraaide. De grond sloeg onder mijn voeten weg.

Ik verstijfde compleet.

Sarah was vlak achter me en liep dus tegen me op, waardoor de mappen uit mijn handen gleden. Ik probeerde ze nog tegen te houden, wat niet lukte maar waardoor ik wel per ongeluk iets raars met mijn koffiebeker deed. Het deksel schoot eraf en de complete inhoud van de extra large beker spatte op het tapijt. Mijn laptop was het enige wat op miraculeuze wijze niet op de vloer van de vergaderzaal belandde.

Wankelend ging ik door mijn hurken, maar nog voordat ik mijn spullen bij elkaar kon rapen, voelde ik een sterke hand op mijn elleboog. De man was ook neergehurkt, recht voor me, en ik kon alleen maar naar hem staren.

En nog steeds geloofde ik mijn ogen niet.

Ik heb normaal wel mijn woordje klaar, maar nu kon ik niets uitbrengen. Ik keek hem recht in de ogen en door de intensiteit van onze connectie werd ik compleet van mijn sokken geblazen. Mijn pols ging tekeer, mijn hart bonsde in mijn borstkas, en de mappen en mijn koffie bestonden niet meer.

Terwijl hij mijn elleboog vast bleef houden, stak hij zijn andere hand naar me uit.

‘Goed om je weer te zien, Sproet.’

Natuurlijk had ik van tevoren nagedacht over de eerste paar minuten van mijn presentatie. Ik had verwacht dat ik nerveus zou zijn door de aanwezigheid van meneer Pittman en de andere naamgevers. Maar ik had nooit kunnen denken dat Gray Westbrook me vanaf de andere kant van de tafel zou aanstaren, met zijn doordringende ogen en een grijns die me tegelijkertijd woedend maakte en intimideerde.

Erger nog, hij was nog knapper dan ik me herinnerde. Zijn gebronsde huid maakte het groen in zijn ogen nog indringender. Hij was gespierder geworden: onder zijn dure maatkleding zat duidelijk een lichaam dat net zo strak geboetseerd was als zijn kaak. Zoals hij daar zat, aan het hoofd van de tafel, straalde hij een kracht uit die me op al mijn plekjes raakte. Ik was vergeten dat een man zo'n lichamelijke invloed op me kon hebben.

Ik probeerde me op mijn slides te concentreren, maar hij maakte het me flink lastig. Al vanaf de eerste seconden van de presentatie ging hij de interactie met me aan. Er waren ongeveer dertig slides en tot nu toe had hij me bij minstens tien onderbroken voor vragen. In het begin werd ik er nerveus van, al waren het in principe geen extreem lastige vragen. Maar toen ik mezelf weer in het gareel had, begon ik boos te worden om zijn constante pogingen om me tot antwoorden te dwingen.

'Onze afdeling Effectenrecht werkt nauw samen met de SEC, de FINRA, het ministerie van Justitie en de New York State Securities Division en andere toezichthouders. Daarnaast...'

Hij onderbrak me. *Alwээр*. 'Wie gaat mijn team leiden?'

'Daar kwam ik net op. Onze Effectenrechtafdeling bestaat uit een senior partner, die voorheen bij het ministerie van Justitie, gewerkt heeft en effectenfraude in elf...'

Gray keek op zijn horloge en onderbrak me voor zo ongeveer de twintigste keer in nog geen halfuur. 'Sorry, maar ik heb zo nog een meeting aan de andere kant van de stad.'

Als het vuur dat uit mijn ogen schoot echt was geweest, had er nu een hoopje as op zijn stoel gelegen. *Waar is hij verdomme mee bezig? Wraak nemen voor hoe het is geëindigd destijds?*

Ik sloeg mijn armen over elkaar. 'Had u niet begrepen dat onze presentatie minstens een uur duurt?'

Hoewel ik Gray strak bleef aanstaren, voelde ik diverse hoofden in mijn richting draaien. De senior partners kregen nu waarschijnlijk een hartverzakking.

Dikke pech voor ze.

Grays mondhoeken gingen omhoog. Hij zat te genieten. *De eikel.*

‘We hadden inderdaad een uur ingepland, maar er is iets dringend tussengekomen.’

‘Oh, echt? Wanneer is dat ertussen gekomen?’

‘Layla,’ waarschuwde meneer Pittman. Hij hoefde er niet eens ‘*zo kan hij wel weer*’ achteraan te zeggen, want zijn toon was duidelijk genoeg.

Toen richtte hij zijn aandacht op Gray. ‘Het spijt me, meneer Westbrook. Natuurlijk begrijpen we dat u het druk hebt. Misschien dat we een nieuwe afspraak kunnen maken? Ik zal te zijner tijd graag de presentatie afmaken en eventuele vragen beantwoorden.’

Gray stond op en knoopte zijn jasje dicht. ‘Dat hoeft niet.’

Meneer Pittman wilde iets zeggen, maar Gray praatte alleen tegen mij, over de tafel heen. ‘Misschien kan Layla het vanavond tijdens een etentje afmaken.’

Ik kneep mijn ogen tot spleetjes. ‘Dan heb ik al een afspraak met een andere cliënt.’

Pittmans ogen puilden bijna uit zijn hoofd. ‘Wat je vanavond ook hebt, Layla, ik neem dat wel van je over. Ga jij nu maar uit eten met meneer Westbrook en maak je presentatie af.’

Het was geen verzoek van de grote baas, het was een bevel. Ik was eigenlijk al veel te ver gegaan, dus hield ik mijn mond en keek Gray zonder iets te zeggen aan.

De partners gingen nog even naar onze potentiële cliënt toe om hem de hand te schudden en een praatje te maken. Het laatste waar ik behoefte aan had, was om erbij te gaan staan. Ik rommelde wat met mijn laptop en mijn mappen en hoopte dat meneer Westbrook gewoon ineens weg zou zijn.

Maar nee hoor.

Gray kwam naar me toe en stak zijn hand uit. ‘Mevrouw Hutton.’

Toen ik zag dat mijn bazen over Grays schouder naar ons

keken, legde ik mijn hand in de zijne, waarop hij me dichterbij naar zich toe trok. Ik voelde zijn hete adem toen hij iets in mijn oor fluisterde.

‘Je kunt nu wel doen of je boos bent, maar je lichaamstaal zegt iets heel anders. Je bent net zo blij om mij te zien als ik jou.’

Verontwaardigd draaide ik mijn hoofd weg. ‘Je bent niet goed wijs.’

Zijn ogen dwaalden af naar mijn borst, waar mijn tepels bijna door mijn blouse priemden. *Verraderlijke krengen.*

Gray grijnsde. ‘Zeven uur vanavond bij Logan’s. Ik reserveer en zorg dat je wordt opgehaald.’

‘Ik heb eigen vervoer.’

Hoofdschuddend lachte hij.

‘Ik heb die attitude gemist, Sprout.’

Mooi, want die heb ik voorlopig nog wel even.

Natuurlijk was ik als enige wél op tijd. Ik keek op mijn telefoon. Tien over zeven. Ik besloot Gray nog vijf minuten te geven en er dan vandoor te gaan.

‘Wilt u iets drinken terwijl u wacht op uw gezelschap?’ vroeg de ober.

Normaal zou ik afwachten wat de klant deed wat alcohol betrof en dan hetzelfde doen. Maar vanavond was niets normaal. Ik wreef over mijn stijve nek. ‘Een wodka cranberry graag.’

Ik hoopte dat dat zou helpen om wat te kalmer te worden en de spanning bij mijn kaak te verlichten, voordat ik er echt hoofdpijn van kreeg. Ter afleiding pakte ik mijn telefoon en scrollde door mijn e-mails terwijl ik wachtte op mijn drankje en mijn tafelgenoot.

Ik keek op toen ik Grays stem achter me hoorde. ‘Het spijt me dat ik zo laat ben.’

Mijn hart maakte een extra slag en ik vocht tegen een gevoel

van opwindung. 'O ja, spijt het je? Ik denk eerder dat je gewoon een slechte opvoeding hebt gehad, na de miljoen keer dat je me onderbroken hebt vanmiddag.'

Hij negeerde mijn houding volledig en ging tegenover me zitten. 'Het verkeer downtown is echt een hel om deze tijd. Volgende keer eten we bij mij thuis.'

'Er komt geen volgende keer.'

Grays mond boog zich tot een zelfvoldane glimlach en hij bleef mijn blik vasthouden. 'Natuurlijk wel. Er komen nog genoeg volgende keren. En op een gegeven moment hou je wel op met doen alsof je niet van mijn gezelschap geniet.'

Ik baalde enorm zoals mijn lichaam op hem reageerde. Er had altijd al een waanzinnige chemie tussen ons bestaan en er viel nauwelijks iets tegen te doen.

Ik zuchtte. 'Wat is dit, Gray? Waarom ben je naar mijn kantoor gekomen?'

Hij vouwde zijn servet uit en legde het op zijn schoot. 'Dat is toch duidelijk? Ik ben op zoek naar juridische expertise.'

'Bij mijn kantoor? En dan heb je liever een gewone medewerker dan de baas van mijn baas, het hoofd van onze effectenafdeling? Liever zelfs dan Pittman, die met plezier je handje zal vasthouden en je met zijn vijftig jaar ervaring net zoveel juridisch advies kan geven als je maar wilt?'

'Ik hecht aan loyaliteit. Ik wil iemand die ik kan vertrouwen.'

'En je denkt dat *ik* die iemand ben? Een medewerker met vijf jaar ervaring die nog maar *nét* uit haar proeftijd is bij de Orde van Advocaten voor het schenden van de geheimhoudingsplicht?'

De ober kwam met mijn drankje. 'Alstublieft mevrouw.' Hij wendde zich tot Gray. 'Wilt u ook iets drinken of wacht u liever op de persoon die nog moet komen?'

'Nee, we zijn met z'n tweeën. Voor mij graag een Macallan, puur.'

'Komt eraan.' De ober liep om de tafel heen en begon het derde couvert weg te halen.

Ik stak mijn hand uit om hem tegen te houden. 'Er komt nog wel iemand bij, dus laat maar staan.'

'Zoals u wilt,' knikte hij.

Gray wachtte tot de ober buiten gehoorsafstand was. 'Ik heb verder niemand uitgenodigd.'

Ik nipte van mijn drankje en wierp hem een suikerzoete neplach toe. 'Maar ik wel. Ik dacht: zo'n belangrijke cliënt als jij heeft meer dan één jurist nodig om al zijn vragen te beantwoorden.'

Net toen ik mijn glas neerzette, zag ik degene op wie ik wachtte het restaurant binnenkomen. Hij scande de tafels af op zoek naar mij, dus ik stak mijn hand omhoog.

'Perfecte timing. Daar heb je Oliver.'

Gray keek naar de man die op onze tafel afkwam en toen weer naar mij. Hij was niet pissig. Integendeel, het leek hem wel te amuseren. De klootzak. 'Is dat even schattig. Je hebt een chaperonne uitgenodigd omdat je jezelf niet vertrouwt met mij.'

2

Gray

‘Dus jij bent Layla’s baas?’ Ik nam een flinke teug van de single malt whiskey die de ober net had gebracht.

‘Nee, dat niet. Ik zit op de auteursrechtenafdeling. Maar ik ben junior partner bij Latham & Pittman en ik werk er al vijftien jaar. Dus kan ik zo’n beetje elke vraag beantwoorden die u kunt bedenken.’

Ik wilde af van die stoorzender tussen Layla en mij. ‘Insinueer je nu dat Layla dat niet kan?’

‘Oh nee, zo bedoel ik het niet.’

‘Waarom ben je hier dan?’

Het hoofd op de dunne nek draaide naar Layla.

‘Ik heb Oliver uitgenodigd,’ zei ze. ‘Zoals ik net al zei: ik dacht dat gezien de waarde van je account voor ons bedrijf het nuttig zou zijn als er meer dan één jurist was om je vragen te beantwoorden.’

‘Dat dacht je dan verkeerd.’ Ik wendde me weer tot Oliver. ‘Wat mij betreft vertrek je weer. Ik heb er het volste vertrouwen in dat Layla al mijn vragen kan beantwoorden.’

Het lukte Layla om rustig te praten, al deed ze dat tussen haar opeengeklemd tanden. ‘Oliver is nu toch al hier. En hij brengt veel waarde met zich mee. Ik weet zeker dat jij dat ook gaat zien voordat we klaar zijn.’

De ober verscheen met de menukaarten.

‘Ik weet wel zeker van niet,’ mompelde ik tegen mezelf.

Nadat we hadden besteld, excuseerde Layla’s chaperonne zich en ging naar de wc.

Zodra hij buiten gehoorsafstand was, zei ik: ‘We moeten